

ਇਸ ਐਸ. ਐਸ. ਸਾਰੋਂ ਅਤੇ ਐਸ. ਪੀ ਬਾਂਗੜ, ਜੇ.

ਕਾਲਾ ਸਿੰਘ @ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਸਿੰਘ- ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸਟੇਟ ਆਫ ਵਜ਼ਾ^-ਜਵਾਬਦਾਰਤਾ

2003 ਦਾ ਸੀਆਰਏ ਨੰਬਰ ਡੀ-870-ਡੀ.ਬੀ

ਜਨਵਰੀ 7, 2013

ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860 - S. 302 - ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ 18 72 - S. 32 (1) - ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ - ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਮਰਨ ਦਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਏ.ਐਸ.ਆਈ. ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ - ਫੜੀ ਗਈ - ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤਨ ਸੀ - ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤਨ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਜਿਹੜਾ ਦੌਰਾਨ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ - ਜੇਕਰ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸਵੈਇੱਛੁਕ, ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੰਦਰੁਸਤ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.3 ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਜੋਂ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਸੀ., ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.3 ਨੇ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਬੀ./1 ਦੀ ਰਾਏ ਲਈ ਸੀ। PW7 ਜੋ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਹੜਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ PW7 ਅਤੇ PW3 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ Ex.PB/1 ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤਨ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, Ex.PC ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32 (1) ਅਧੀਨ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ।

(ਪਰਾ 32)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ Ex.PC, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, PW2 ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਅਮੋਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ

MP 2008(3) RCR(Crf) 602, ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸਵੈਇੱਛੁਕ, ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੰਦਰੁਸਤ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ 33)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਸੀ. ਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸਾਬਕਾ ਪੀਸੀ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਪੀਸੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਸੀ. ਜੋ ਕਿ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹੈ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ।

(ਪਰਾ 34)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਓਗੋਲ ਰਵੀਕਾਂਤ V. ਰਾਜ ਦੇ ਐਮਪੀ 2009 (7) ਜੇ.ਟੀ. 88 ਵਿੱਚ, ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਤਨੀ ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਸ਼ੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਮੌਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਬਸ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਸੀ. ਹੱਥ ਵਿੱਚ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਤੋਂ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ 35)

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਜਗਨਾਹਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਲ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸੂ .

ਪੀ.ਐਸ. ਤੇਥੀ, ਵਧੀਕ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਐਸ.ਪੀ ਬੰਗੜ, ਜੇ.

(1) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 14.03.2001 ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰ: 07, ਧਾਰਾ 2002 ਅਧੀਨ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਨੰ: 150 ਮਿਤੀ 01.12.2001 ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੁਆਰਾ 09.09.2003 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਥਾਣਾ ਸਦਰ, ਖੰਨਾ ਦੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਘਤਾ (ਬੋਝੇ ਸਮੇਂ ਲਈ 1 ਪੀਸੀ) ਦੀ ਧਾਰਾ 302 1 ਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਅਤੇ 1000 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ। 10.000/- ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਹੋਰ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਕੱਟਣੀ ਪਵੇਗੀ।

(2) ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਵਿਆਹ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 12 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੰਦਗਰ ਕੌਰ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧੀ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਜਿੰਦਗਰ ਕੌਰ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ

KALA SINGH @ GULZAR SINGH v. STATE OF PUNJAB 763
(S.P. Bangarh, J.)

ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਫਲੋ ਨੇ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਪਤਵੜੇ ਦਖਲ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਮਿਤੀ 24.11.2000 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5:00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਆਪਣੇ ਘਰ ਕਰਤਾਰ ਨਗਰ ਖੰਨਾ ਵਿਖੇ ਸਾਗ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ 500/- ਰੁਪਏ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਪੈਸੇ ਲਿਆ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮਨੀ ਪੁਲਿੰਗ ਸਕੀਮ ਦੀ ਕਿਸ਼ਤ ਵੀ ਅਦਾ ਕਰੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਰਮ-ਗਰਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੰਸ ਰਾਜ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆ ਗਿਆ। ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਹੈਂਡਗੇਅਰ (ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਚੁੰਨੀ) ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਗਈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਹੰਸ ਰਾਜ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸ਼ੇਟੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਦਰਦ ਨਾਲ ਚੀਕਣ ਲੱਗੀ। ਟਿਕਰੂਪਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਬਾਲਟੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਾਣੀ ਡੋਲਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੰਸ ਰਾਜ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੰਬਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

(3) 25.11.2000 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਉਰਫ ਬਿੱਲੂ ਨੇ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੇ ਜਨਮ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਉਸਦੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 25.11.2000 ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਤਾ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਕੋਲ ਆ ਗਈ। ਮਿਤੀ 29.11.2000 ਨੂੰ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦਾ ਭਰਾ ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਮੇ ਵੀ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਖੰਨਾ ਲੈ ਗਏ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਰਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਰੈਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਸਨੂੰ 29.11.2000 ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ 21.01.2001 ਨੂੰ, ਰਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ 70% ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਦਮ ਤੋੜ ਗਈ।

(4) 01.12.2000 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਥਾਣਾ ਖੰਨਾ ਦੇ ਏ.ਐਸ.ਆਈ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਟੈਲੀਫੋਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਰਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ ਪਟਿਆਲਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਉਸਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਐਕਸ. ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਰਾਏ ਲੈਣ ਲਈ ਡਾਕਟਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੀ.ਬੀ. ਡਾ.ਪਵਨਜੀਤ ਕੌਰ, ਐਕਸ.ਪੀ.ਬੀ. ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਬੀ./1 ਮਿਤੀ 01.12.2000 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 06:25 ਵਜੇ ਆਪਣੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਫਿੱਟ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੋਹਨ ਲਾਲ, ਏ.ਐਸ.ਆਈ

ਬਿਆਨ ਸਾਬਕਾ. ਜੀਨਦ ਕੌਰ ਦਾ ਪੀ.ਸੀ., ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਹੀ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੰਗੂਠੇ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਮੋਹਨ ਲਾਲ, ਏ.ਐਸ.ਆਈ ਨੇ ਬਿਆਨ ਐਕਸ.ਪੀ.ਸੀ./1 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਸਦਰ, ਖੰਨਾ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਰਸਮੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. (ਕਾਪੀ Ex.PC/2)

ਸਵਰਨ ਦਾਸ, SI ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(5) ਮੋਹਨ ਲਾਲ, ਏ.ਐਸ.ਆਈ., ਫਿਰ 01.12.2000 ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਨਗਰ, ਮੁਹੱਲਾ ਖੰਨਾ ਵਿਖੇ ਸਥਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੇ ਗਵਾਹ ਹੰਸ ਰਾਜ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਡੀ. ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 01.12.2000 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। 04.12.2000 ਨੂੰ, ਮੋਹਨ ਲਾਲ, ਏ.ਐਸ.ਆਈ. ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛ-ਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਐਕਸ.ਪੀ.ਈ. ਨੂੰ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਂਡ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪੰਜ ਲੀਟਰ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਾਲਾ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦਾ ਡੱਬਾ ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਦਾ ਡੱਬਾ ਛੁਪਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬਰਾਮਦ. ਇਹ ਬਿਆਨ ਸਾਬਕਾ ਪੀਈ ਵਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਅਤੇ ਖੁਲਾਸਾ ਬਿਆਨ ਸੂਪਰਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਬਾਨ ਤੋਂ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀ ਡੱਬੀ Ex.P 1 ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਬਾਕਸ Ex.P2 ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੀਮੋ Ex.PE/1, ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ।

(6) ਤਫਤੀਸ਼ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਥਾਣਾ ਖੰਨਾ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਜਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ('ਬੇੜੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ') ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਕਿ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ।

(7) ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ 'ਤੇ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 207 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਵਚਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(8) ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਨੇ ਡਾ.ਅੱਛਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ1, ਹੰਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ2, ਮੋਹਨ ਲਾਲ, ਏਐਸਆਈ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ3, ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ4, ਬਲਦਕਵੀ ਸਿੰਘ, ਏਐਸਆਈ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ 5, ਡਾ. ਪਵਨਜੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ6, ਡਾ. ਸੁਰੇਸ਼ ਕੌਸ਼ਲ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ 7, ਡਾ. , ਡਾ.ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.8 ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

(9) ਇਸਤਰਾਸਾ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 313 ਸੀਆਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪੀਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਉਲਝਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 24.11.2000 ਨੂੰ ਉਹ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ 'ਤੇ ਝੁਲਸਿਆ

KALA SINGH @ GULZAR SINGH v. STATE OF PUNJAB 765
(S.P. Bangarh, J.)

ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਟੇਵ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਦੇ ਸੱਟ ਲੱਗ ਗਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਟਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜੜੀ-ਬੂਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ 29.11.2000 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਖੰਨਾ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਝੁਲਸਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਗੜ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਰੈਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਟੀਟਮੈਂਟ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖੂਨ ਖਰੀਦਿਆ ਅਤੇ ਦਵਾਈ ਵੀ ਖਰੀਦੀ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਖਰਚਾ ਉਸਨੇ ਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਖੂਨ ਵੀ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਾਅਲੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ 02.12.2000 ਨੂੰ ਰਾਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਤੋਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੂਠੀ ਹੈ।

(10) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਾਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਬਲੱਡ ਬੈਂਕ ਦੇ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜਾਂਚ DW1 ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ, ਜੋ 20.11.2000 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਖੂਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਾਜਿਸਟਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਸ ਰਾਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਕਾਲਾ ਸਿੰਘ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਇੱਥੋਂ) ਵੱਲੋਂ ਖੂਨਦਾਨ ਕਰਨ ਸਬੰਧੀ ਐਂਟਰੀ 9196 ਦਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਐਂਟਰੀ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦਾ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਬੀ ਪਾਜ਼ੀਟਿਵ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 35 ਸਾਲ, ਮਰਦ, ਮਜ਼ਦੂਰ, ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦਾ ਪਤੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਲਈ ਖੂਨ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਰਾਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਵਾਰਡ ਨੰਬਰ 7 ਵਿੱਚ ਸੀਆਰ ਨੰਬਰ 27584 ਰਾਹੀਂ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਖਲਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਦਾ ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪ ਵੀ ਬੀ ਪਾਜ਼ੀਟਿਵ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਐਂਟਰੀ ਵਿੱਚ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਵੀ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਮਿਤੀ 30.11.2000 ਨੂੰ ਖੂਨ ਦਾਨ ਕਰਨ ਸਬੰਧੀ ਐਂਟਰੀ ਐਕਸ.ਪੀ.ਡੀ. ਦੀ ਫੋਟੋ ਕਾਪੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਖੂਨ 30.11.2000 ਨੂੰ ਵੀ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

(11) ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਨਾਰਾਜ਼, ਇਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ,

ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(12) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡੀਸ਼ਨਲ

ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਘੋਖ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(13) ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ:-

(14) ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.1 ਡਾ. ਅੱਛਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਖੰਨਾ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾਖਲਾ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਪੇਜ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ 5962 ਮਿਤੀ 29.11.2000 ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿੰਦਕਰ ਕੌਰ ਪਤਨੀ ਕਾਲਾ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ ਕਰਤਾਰ ਨਗਰ, ਖੰਨਾ, ਉਮਰ 32 ਸਾਲ, ਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਇਨਡੋਰ ਮਰੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਛੇ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਕਥਿਤ ਕੁੱਟਮਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੁਖਤਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਜਿੰਦਾ ਕੌਰ ਨੂੰ ਰਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(15) ਪੀਡਬਲਯੂ2 ਹੰਸ ਰਾਜ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਜਿੰਦਕਰ ਕੌਰ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਤਨੀ ਜਿੰਦਕਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜਿੰਦਕਰ ਕੌਰ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਅਤੇ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਜਿੰਦਾ ਕੌਰ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਈ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਜਿਰ੍ਹਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(16) PW3 ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਰਤਾਰ ਨਗਰ ਮੁਹੱਲਾ, ਖੰਨਾ ਵਿਖੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ, ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੰਸ ਰਾਜ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸਹੀ ਮਾਮੂਲੀ ਨੋਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ ਐਕਸ.ਪੀ.ਡੀ. ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। 11c ਨੇ ਅੱਗੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 02.12.2000 ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ, 04.12.2000 ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਖੁਲਾਸਾ ਬਿਆਨ ਐਕਸ.ਪੀ.ਈ. ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੰਜ ਲੀਟਰ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀ ਡੱਬੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਚਿਸ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਬੈਂਡ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਛੁਪਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਉਹ ਬਰਾਮਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। PW3 ਨੇ ਅੱਗੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਖੁਲਾਸਾ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਬਕਾ. ਪੀ.ਈ., ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਓ ('ਛੁਪਾਉਣ ਅਤੇ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਕੈਨ Ex.P 1 ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਬਾਕਸ Ex.P2 ਸਥਾਨ' 'ਤੇ ਲੈ ਗਏ।

ਖੁਲਾਸੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਮੀਮੋ Ex.PE/1 ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਬਕਾ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੰਸ ਰਾਜ ਦੇ ਪੀ.ਏ., ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ MHC ਕੋਲ

ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ।

(17) ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.4 ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਉਸਦੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰੀਬ 8/9 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖੰਨਾ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਖੰਨਾ ਵਿਖੇ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਰਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ 21.01.2001 ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ।

(18) ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.5 ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਏ.ਐਸ.ਆਈ. ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਿਤੀ 21.01.2000 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਖੰਨਾ ਵਿਖੇ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੀ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੰਬਰ 10 ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜ਼ਰਮ ਨੂੰ 307 ਤੋਂ 302 1 ਪੀਸੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ DDR ਦੀ ਕਾਪੀ Ex.D5/A ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪਟਿਆਲਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਰਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਮੁਰਦਾਘਰ ਵਿੱਚ ਪਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਐਕਸ.ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.5/8 ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਏ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਐਕਸ.ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.5/ਸੀ ਰਾਹੀਂ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ।

(19) PW6 ਡਾ.ਪਵਨਜੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ 01.12.2000 ਨੂੰ ਰਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦਿਨ ਜੇ ਇੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਫਿਟਨੈਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਬੀ. ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਬੀ. /1 ਅਤੇ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 06:25 ਵਜੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਫਿੱਟ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ

(20) PW7 ਡਾ. ਸੁਰੇਸ਼ ਕੌਸ਼ਲ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 29.11.2000 ਨੂੰ ਉਹ ਰਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਸਰਜੀਕਲ ਯੂਨਿਟ ਨੰਬਰ 11 ਵਿੱਚ ਜੂਨੀਅਰ ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਵਜੋਂ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ 29.11.2000 ਤੋਂ ਦਾਖਲ ਰਹੀ ਅਤੇ ਉਹ

21.01.2001 ਨੂੰ ਮਿਆਦ ਪੂਰਾ ਗਈ। PW7 ਆਪਣੀ ਬੈਂਡ ਹੈਂਡ ਟਿਕਟ Ex.PF ਲਿਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੀ ਸਮਰੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਐਂਟਰੀਆਂ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਕਤ ਜੀਨਦ ਕੌਰ ਦੀ ਮੌਤ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ

ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਸਾਬਕਾ ਆਈ. PF/ 1 ਅਤੇ. ਇਸ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਐਕਸ.ਪੀ.ਐੱਫ./2 ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਮੌਤ 70% ਸੱਟਾਂ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ।

(21) PW8 ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 21.01.2001 ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੁਪਹਿਰ 03:30 ਵਜੇ, ਉਸਨੇ ਡਾ: ਹਰੀਸ਼ ਤੁਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਮੱਧਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਨਾਲ ਢਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਝੁਰੜੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਚਿਹਰੇ ਦਾ, ਖੋਪੜੀ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਪਿੱਠ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਉੱਪਰਲੇ ਅੰਗਾਂ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਦੋਵੇਂ ਹੇਠਲੇ ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਦਾ ਡੋਰਸਮ; bum ਬਾਰੇ 70% ਸਨ।

(22) ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੈਰੀਟੋਨਿਅਮ ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਝੁੰਡਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ, ਸਾਰੇ ਪੁਲਿਸ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਝੁਲਸ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਭਾਵਿਤ ਸਮਾਂ ਲਗਭਗ 7 ਤੋਂ 8 ਹਫ਼ਤੇ ਅਤੇ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਭਗ 8 ਤੋਂ 12 ਘੰਟੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਐਕਸ.ਪੀ.ਜੀ. ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਰਬਨ ਕਾਪੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਵੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਡਾ. ਹਰੀਸ਼ ਤੁਲੀ ਦੇ ਵੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ Ex.PW5/C 'ਤੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਡਾ. ਹਰੀਸ਼ ਤੁਲੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਐਕਸ.PW5/1 ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ Ex.PW5/B, DDR Ex.PW5/A ਦੀ ਕਾਪੀ ਅਤੇ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਸਾਬਕਾ PC ਸਟੇਟਮੈਂਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਾਗਜ਼ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

(23) Ex.PC ਮ੍ਰਿਤਕ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਰਸਮੀ FIR Ex.PC/2 ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਐਕਸ.ਪੀ.ਸੀ., ਜੋ ਕਿ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹੈ, ਮੋਹਨ ਲਾਲ, ਏ.ਐਸ.ਆਈ. ਨੇ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਕਪੂਰਗੜ੍ਹ, ਥਾਣਾ ਅਮਲੋਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਫੱਤੂਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰੀਬ 12 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧੀ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਦੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਕਾਲਾ ਸਿੰਘ ਉਸ 'ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਉਸ ਦਾ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹ

ਉਸ ਦੇ ਜਨਮ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। 24.11.2000 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5:00 ਵਜੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। 500/- ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸ਼ੇਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਪੈਸੇ ਲਿਆ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮਨੀ ਪ੍ਰਲਿੰਗ ਸਕੀਮ ਦੀ ਕਿਸ਼ਤ ਵੀ ਅਦਾ ਕਰੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਰਮਾ-ਗਰਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ

ਅਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੰਸ ਰਾਜ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਹੈਂਡਗੀਅਰ (ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਚੁੰਨੀ) ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਈ। ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਕੇ ਹੰਸ ਰਾਜ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਦਰਦ ਨਾਲ ਚੀਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਬਾਲਟੀ ਵਿੱਚ ਉਸ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੰਸ ਰਾਜ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੰਬਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਘਰ ਹੀ ਰਹੀ। ਫਿਰ 25.11.2000 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਉਰਫ਼ ਬਿੱਟੂ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਕਪੂਰਗੜ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ 25.11.2000 ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਈ ਸੀ। ਫਿਰ 29.11.2000 ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚਾਚੇ ਨੇ ਆ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਖੰਨਾ ਲੈ ਗਏ, ਜਿੱਥੋਂ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ ਪਟਿਆਲਾ ਰੈਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਕਾਲਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਨੀਅਤ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ।

(24) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸਾਬਕਾ ਪੀਸੀ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਹੰਸ ਰਾਜ, ਜੋ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਥਿਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਨੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਮਤਿਹਾਨ-ਇਨ-ਚੀਫ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ PW2 ਦੇ ਸਬੂਤ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਲਈ ਬੇਲੋੜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਬੂਤ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਕਥਿਤ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(25) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ; ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਭਰਾ PW4 ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਉਪਰਾਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਾਈਨਾਂ 'ਤੇ PW4 ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(26) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡੀਡਬਲਯੂਆਈ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ

ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਖੂਨ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਅੱਗ 'ਤੇ, ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਖੂਨ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।

(27) ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(28) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਅਤੇ ਜੀਜਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਤਣਾਅ ਵਾਲਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਧਾਰਾ 313 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ. ਪੀ.ਸੀ., ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਉਣ ਲਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਨੋਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(29) ਘਟਨਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ, 24.11.2000 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 05:00 ਵਜੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ, PW7 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ 70% ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦਾ। ਇਹ ਧਾਰਾ 313 ਸੀਆਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੀ.ਸੀ., ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸੜਨ ਦੇ ਜ਼ਖਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਧਾਰਾ 313 ਸੀਆਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੁੰਦਾ। ਪੀ.ਸੀ. ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹਸਪਤਾਲ 'ਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ।

(30) 1 'ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਦਾਖਲ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਚੁੱਪ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਜੀਦਗੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਅਟੱਲ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕਰੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਪੁਲੀਸ ਵੱਲੋਂ ਫੜੇ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਇਲਾਜ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰੱਖਣ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾ

ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਣੀ ਸੀ।

(31) ਜੇਕਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਦੁਰਘਟਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਲਜ਼ਮ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਉਂਗਲ ਉਸ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਲੇਖਕ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, Ex.PC, ਤਾਂ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ, ਕਿੱਥੋ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਲਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ।

(32) ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਬਿਆਨ ਸਾਬਕਾ. ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.3 ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪੀ.ਸੀ. ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨ ਵਜੋਂ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਸੀ., ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.3 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.7 ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਬੀ./1 ਦੀ ਰਾਏ ਲਈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਿਹੜਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ PW7 ਅਤੇ PW3 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ Ex.PB/1 ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਚੇਤ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, Ex.PC ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32(1) ਅਧੀਨ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ।

(33) ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸਾਬਕਾ. ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ PC, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, PW2 ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। **ਅਮੋਲ ਸਿੰਘ** ਬਨਾਮ **ਐਮਪੀ (ਜੇ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ** ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸਵੈਇੱਛੁਕ, ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੰਦਰੁਸਤ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ।

(34) ਭਾਰਤ ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ **ਨਾਥ ਸ਼ੰਕਰ ਮਹਾਜਨ** ਬਨਾਮ **ਰਾਜ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ (2)**, ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਹੈ. ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ

(1) 2008(3) 1<c7* (CrI.) 602

(2) 2011(74)ACrC 189

ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.7 ਡਾ. ਸੁਰੇਸ਼ ਕੌਸ਼ਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ Ex.PC ਨੂੰ ਇਸ ਭੋਲੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ Ex.PC ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਅਤੇ Ex.PC ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ccrti ficate ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਐਕਸ.ਪੀ.ਸੀ., ਜੋ ਕਿ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹੈ, ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ।

(35) **ਓਗੋਲ ਰਵੀਕਾਂਤ ਬਨਾਮ ਐਮਪੀ ਰਾਜ (3) ਵਿੱਚ** ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵੀ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਤਨੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਿਰਫ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸਾਬਕਾ ਪੀਸੀ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਤੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(36) **ਪਨੀਰਸੇਲਵਮ ਬਨਾਮ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ (4) ਦੇ** ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਦੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਿਆਨ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਪੀਸੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਕ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਉਣ ਲਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(37) ਬਿਆਨ Ex.PC ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ 01.12.2000 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 307 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੇ 70% ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਦਮ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 307 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ 302 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਪੀ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। DDR ਸਾਬਕਾ PW5/ A. ਜਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 54 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਪੀ.ਸੀ. ਖੂਨ, DW1 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 30.11.2000 ਨੂੰ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ 30.11.2000 ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਲਈ ਖੂਨ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਅਜੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ 24.11.2000 ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕੋਈ ਉਪਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਘਟਨਾ ਹਿਸਾਸਕ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। I-ven, DW1 ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ

(3) .11'2009(7) SC 88

(4) 2008(3) RCR (CrL) 54

ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ DW1 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(38) ਮਾਣਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ **ਉਕਾ ਰੈਟ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ (5) ਵਿੱਚ** ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਿਧਾਂਤ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਤਮ "ਨੇਮੋ ਮੇਰੀਟੂਰਸ ਪ੍ਰੋਸੁਮੀਟੁਰ ਮੇਨਟਾਇਰ" 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਭਾਵ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਝੂਠ ਨਾਲ; ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਮਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੱਚੀ, ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ

ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਇਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤਾੜਨਾ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲਾ ਨਿਯਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ।

(39) ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਦੋ ਬੇਟੇ ਅਤੇ ਇਕ ਬੇਟੀ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 30 ਸਾਲ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਇੱਥੋਂ) ਨੂੰ ਝੂਠੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਫਸਾਉਣ ਲਈ ਉਸਦਾ ਕੀ ਮਨੋਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

(40) ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ 24.11.2000 ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਡਾਕਟਰ ਜਾਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ 29.11.2000 ਨੂੰ ਹੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.4 ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਖੰਨਾ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ PW1 ਦੁਆਰਾ 29.11.2000 ਨੂੰ ਰਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 01.12.2000 ਨੂੰ ਰਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਿਆਨ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਸੀ. ਇਸ ਲਈ, ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਬੋਲੋੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖੁਦ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਅੱਗ ਨਾ ਲਗਾਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਖਮੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਜੋ ਕਿ 70 ਫੀਸਦੀ ਝੁਲਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਪੀ ਡਬਲਯੂ 2 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਸ ਬਾਰੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਗਿਆ

(5) 2001(2) CrLJ.95

ਘਟਨਾ. ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਵਿਰੋਧੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਸੰਸਕਰਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ, ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਲਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(41) Ex.PF ਮ੍ਰਿਤਕ ਜਿੰਦਾ ਕੌਰ ਦੀ ਬੈਂਡ ਹੈਂਡ ਟਿਕਟ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੌਜੂਦ 70% ਸੜਨ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਚੰਗਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਅਖੀਰਲੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਸੈਪਟੀਸੀਮੀਆ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ 21.01.2001 ਨੂੰ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਅਤੇ 21.01.2001 ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕਾਰਡੀਓ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ, 70% ਸੜਨਾ ਅਤੇ ਸੈਪਟੀਸੀਮੀਆ ਸੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 30.11.2000 ਨੂੰ ਇੱਕ ਯੂਨਿਟ ਖੂਨ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ, ਬੈਂਡ ਹੈਂਡ ਟਿਕਟ ਐਕਸ.ਪੀ.ਐੱਫ. ਵਿੱਚ

ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੁੰਦਾ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਹੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ 30.11.2000 ਨੂੰ ਰਜਿੰਦਰਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯੂਨਿਟ ਖੂਨ ਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਸੰਕੇਤ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਉਸਦੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਖੂਨ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(42) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਨੁਸਾਰ 24.11.2000 ਨੂੰ ਉਹ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਜਿੰਦਾ ਕੌਰ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਸੌਖ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਟੇਵ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, 'ਐਫਐਚਸੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਅਲੀਬੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।

(43) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸ ਨੂੰ 70% ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਫੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ 25.11.2000 ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਝੂਠੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਬੁਖਾਰ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ 29.11.2000 ਨੂੰ ਰਾਜਿੰਦਰਾ 1 ਲੋਸਪਿਟਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਗੜ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ 70% ਝੁਲਸ ਕੇ ਦਮ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿਰਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ 70% ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸੱਟਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ 21.1.2001 ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ 70% ਝੁਲਸ ਗਈ।

(44) ਇਸ ਲਈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਜਿੰਦਾ ਕੌਰ ਦੇ ਕਤਲ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬਰਕਰਾਰ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ।

(45) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਏ ਜੈਨ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੋਬਾ

KALA SINGH @ GULZAR SINGH v. STATE OF PUNJAB 775
(*S.P. Bangarh, J.*)